

הרב דוד איינר

הרה"ג ר' חיים חייקל גרינבערג זצ"ל

קהל נכבד ובראשו רבנים אדמו"רים ראשי ישיבות ובני תורה ליוו בהמוניהם למנוחות את הרה"ג ר' חיים חייקל גרינבערג זצ"ל לפנים אב"ד קענע ווילנא שנפטר לפתע ביום א' פ' חיי שרה.

המנוח נמנה בין טובי בני הישיבות בליטא וזכה להתקרבות מיוחדת ע"י הגאון רבי חיים עוזר גראדזענסקי ויתר גאוני ליטא. בודד הגיע לארה"ק ושם ידע סבל במדה שאין למעלה הימנה אולם הרביץ תורה בע"פ בבית המדרש שבשדרות סמטס בת"א, כן הוציא לאור ירחון תורני בשם "אחיעזר" שהופיעו הימנו כמה גליונות.

לפני צאת ההלווייה מבית ההלוויות העירוני בת"א הספידוהו במלים נרגשות הרב הגאון רבי צבי מרקוביץ רבה של רמת גן, הרב הגאון רבי מיכל פיינשטיין וראש כולל אברכים בית יהודה, וכן הרב זעליג וויינברג מירושלים בשם חסידי סלונים.

ר' חיים חייקל, וכי גם אתה

וכי מה לך עם המוות, והחיים לא הגיעו אליך אף פעם...

אף פעם, ר' חיים חייקל, אף פעם...

וכי מה מסוגל היה המוות לדרוש ממך, ממה שכבר נטל ממך האייחיים, ומה ניתן היה לקחת ממך יותר ממה שכבר נטלו ממך בעת שנמצאת בין החיים, כי גם אז, במשך עשרות בשנים התהלכת בצידי דרכים, היית שקוע בעצמך וכל נטל, וכל צרה ומצוקה, וכל דאגה ושברון לב נתקלו בך, נדבקו בך, ואתה לא אמרת אף פעם צר לי המקום מפני הצרה החדשה.

ואף פעם לא השמעת אנחה, ואף פעם לא בקשת ממישהוא שיהא קרוב לך. וראה, זה פלא: אף פעם לא היית בודד תמיד ליוו אותך רעיונות על עתיד מזהיר, תמיד ראית את הגדלות של הקטן ואף פעם לא את הקטנות של הגדול, תמיד נחלצת לעזרת אחרים ואף פעם לא עלה בידך להיחלץ מהחיים של עצמך, עד שבא מלאך המוות ועזר לך למצוא מקום מנוחה.

היית קשור לתורה, ללומדיה, לרבניה ולפוסקיה כתינוק שנולד, ואינו מניח לנתקו משוליית אמו, ובעודך כבן ששים עדיין ינקת את חלב האם שנשאר אצלך מהישיבות, מביתו של מרן הגר"ע, מביתם של כל אלה מגדולי ישראל אשר היית שותף בפעולותיהם, אשר ראו בך אדם שהשתחרר מכל החיים והשאיר בידו רק ניצוץ קטן בשביל האחרים, רק כדי שירגישו בך שאתה חי, שאתה מוכן לעשות למען התורה, לפרסם גדלות גדוליה, להרים קרנם של נשכחים, שנדחקו משום מה לקרן זוית.

כמה פעמים ראינו אותך יושב בקרן זוית ומשזר חוטי העבר בחוטי ההווה מנסה לראות נקודות אור בהווה, ועיניך עגומות משום שקשה היה לחבר את שתי התקופות, ועיניך האירו כשראית בן תורה אמיתי, ובכתביך עשית ככל יכולתך כדי לפאר את בן הישיבה, כדי לנחם אותו. לנחם בנחמה שלא נמצא כלל באמתחתך והיית מתרוצץ בין אנשים, כדי לקבל פירורי נחמה פירורי פרסום, פירורי שמחה בשביל אחרים. ובלבך קיננה הבדידות האיומה, ובשעה שמסרת את חיוכך האחרון, בכתה נפשך במסתרים. ואף אחד לא ראה את דמעותיך מלבד השי"ת שהוא דיין אמת וכל משפטיו צדק,

ומידי יום ביומו קיבלת עליך את הדין, באמונה עמוקה ותמימה, במסירת נפש נדירה בבחינת "וידום אהרן", והשתיקה היתה יפה לך, כשם שהשתיקה יפה לבית הקברות. ריחמו עליך ר' חיים חייקל, נמצאו כאלה שביקשו לעזור לך ולא הבינו, כי אתה, מתוך האמונה התמימה שבך לא ריחמת על עצמך ולא על אחרים, דוקא על אלה שביקשו לרחם עליך ולא הספיק זמנם לכך.

והנה עלה המוות בחלונך. שהווילון הסתיר את פנימיותו מעיניהם של אחרים. והוא נשאר סגור עד עכשיו, עד הרגע האחרון. וישאר סגור בשבילנו עד בוא הגואל.

